

Hebben wij nog het karakter?

Vandaag opening van de Spelen van de XXIVste Olympiade

HNB 17-09-88

SEOEL — Voor vier jaar in Los Angeles pakten we goud met Ilems, zilver met Crois-Deloof en zons met Haesebrouck. Een resultaat waar de Belgische afvaardiging op de Spelen van de XXIVste Olympiade waarschijnlijk direct voor zal willen tekenen. Zendingshoofd Jacques Rogge tipt op of twee medailles maar sluit helemaal niet uit dat wij voor het eerst sinds 1932 zonder eremetaal naar huis zullen terugkeren. „Mischien is dat wel goed”, zegt hij. „Een medaille zou immers alweer een alibi zijn om verder aan te nodderen op de manier waarop we bezig zijn en geen medailles kan wellicht leiden tot een gewetenonderzoek.”

De zwakke punten van ons sportbeleid zijn genoegzaam bekend. Het begint uiteraard op school waar de Lijhamelijke Opvoeding niet veel voorstelt en wij een jongergeneratie klaarstomen die, afgaande op de tests van het leger, fysiek steeds verder achteruitboert en al bijna 'handicaps' vertoont. In deze krant heeft dokter Borms van de universiteit van Brussel ook nog gesteld dat er bij het begin van de schoolloopbaan minimaal evaluatietests zouden moeten worden uitgevoerd die (onder andere) een uiteraard niet bindend — sportadvies zouden inhouden.

Mis

Er is ook een storende versnippering van de bevoegdheden en een totaal gebrek aan coördinatie. Men moet voor de sport langs een hele waslijst van kabinetten wat niet meteen efficiënt mag heten en op de universiteiten werkt iedereen met zijn eigen protocollen en parameters wat de resultaten onderling totaal onvergelijkbaar maakt en een ernstige verspilling van arbeid inhoudt.

Is er evenwel niks mis met de atleten zelf? „De mentaliteit is niet meer wat ze is geweest”, zegt Jacques Rogge. „Te veel gemakzucht. Het begint

heel jong al. Kinderen worden met de wagen naar school gebracht, moeten nergens nog een fysieke inspanning opbrengen, spelen niet meer buiten en kunnen zoveel beter met elektronika dan met een voetbal overweg. Niemand kan of wil kennelijk nog 'afzien'. Het verklaart de ondergang van disciplines als wielrennen en veldlopen. Men gaat er te gemakkelijk bij zitten, men zoekt steeds de lichtste oplossingen, men is ook vlug tevreden met het kleine gewin in wedstrijden zonder betekenis. Hebben wij eigenlijk nog wel het karakter om in grote competities mee te draaien?”

Het verschijnsel blijft niet beperkt tot de sport-wereld. „Als ik naar België terugkeer heb ik altijd weer de indruk een avondland te betreden”, zegt ons Marc Cuvellier, de provinciaal van de paters Salesianen. „We hebben niet de flux, de energie die men b.v. hier in het Oosten ontwikkelt.”

Mirakels

Ook in de sport moeten de opkomende naties in het Oosten en de ontwikkelingslanden worden gesteund. China bij voorbeeld. „Het worden taaite concurrenten”, zegt het DDR-zendingshoofd. „Het duurt niet lang en ze zijn langszij.”

Het duurt niet lang dus en wij zijn het ontwikkelingsland. Of niet? „Er zijn nog altijd van die kleine mirakels”, zegt Jean-Marie Arnould. „Zoals Lempereur. Atleten die heel alleen en op eigen kracht het verschrikkelijk eenzame pad van de top-afteek bewandelen”.

Lempereur maakt een kans op een medaille naar het heet. Een kleine kans. Seoel is Los Angeles immers niet. Dit keer zijn de Oostduitse meisjes er, de Russinnen, het hele Oostblok. „Ze vliegt” zegt evenwel Sidney Appelboom die naast haar baantjes trok. Ook hij weet echter: om hier de finale te halen, zul je sneller moeten gaan dan de winnaar van L.A. en alle kandidaat-medaillewinnaars zullen in de buurt van het wereldrekord moeten zwemmen.

Anne Goffin is een medailiekandidate in het „luchtpistool”. Het is evenwel een biezonder wispelturige discipline waarin één seconde onachtzaamheid in 90 minuten taaite concentratie de deelnemer onherstelbaar terugslaat. Goffin was tweede evenwel in het EK en derde in het WK. Zij is de grote competitie gewend en is — als ze zover geraakt — misschien minder onder de indruk van de heel nieuwe finale-regeling.

De carrière van William Van Dijk is tot dusver in stijgende lijn gegaan: halve finale in LA, vijfde op het EK in Stuttgart, winnaar van het Grand Prix-circuit, derde op het WK in Rome. Dit jaar zou hij het werk afmaken, zo werd gedacht. Er rezen interessante vragen. De spaarzaam gezaaide tests liepen enigszins stroef.

De medailles en lintjes van Robert Van de Walle zijn nauwelijks nog te tellen. Zijn toewijding, zijn ijver, zijn professionele ernst blijven groot. Hij is 34 echter reeds en staat al tien jaar aan de top. Is de ambitie nog even verschrommend, de mentale veerkracht onaangetast? Hij pakte brons toch nog op het EK 1988. Nu mengen zich echter ook Japan, Korea en Amerika in het debat. In L.A. ging hij er in de eerste ronde uit.

Met de wegwedstrijd wielrennen en het hindernisspringen kan het altijd alle kanten op. Johnny Dauwe is snel, Piquet is een heel gaaf paard.

De zekerste kaart is waarschijnlijk Ingrid Berghmans. Helaas: het vrouwenjudo is voorlopig slechts demonstratiesport. De goede uitslag van de jarenlange sportvrouw van België zal worden gevierd maar officiële erkenning zal er niet bij zijn.

Hebben wij nog het karakter?

Vandaag opening van de Spelen van de XXIVste Olympiade

HNB 17-09-88

SEOEL — Voor vier jaar in Los Angeles pakten we goud met Ilegems, zilver met Crois-Deloof en brons met Haesebrouck. Een resultaat waar de Belgische afvaardiging op de Spelen van de XXIVste Olympiade waarschijnlijk direct voor zal willen tekenen. Zendingshoofd Jacques Rogge tipt op 1 of twee medailles maar sluit helemaal niet uit dat wij voor het eerst sinds 1932 zonder eremetaal naar huis zullen terugkeren. „Misschien is dat wel goed”, zegt hij. „Een medaille zou immers alweer een alibi zijn om verder aan te modderen op de manier waarop we bezig zijn en geen medailles kan wellicht leiden tot een gewetensonderzoek.”

De zwakke punten van ons sportbeleid zijn genoegzaam bekend. Het begint uiteraard op school waar de Lichamelijke Opvoeding niet veel voorstelt en wij een jongerengeneratie klaarstomen die, afgaande op de tests van het leger, fysiek steeds verder achteruitboert en al bijna 'handicaps'

heel jong al. Kinderen worden met de wagen naar school gebracht, moeten nergens nog een fysieke inspanning opbrengen, spelen niet meer buiten en kunnen zoveel beter met elektronika dan met een voetbal overweg. Niemand kan of wil kennelijk nog 'afzien'. Het verklaart de ondergang van disciplines als wielrennen en veldlopen. Men gaat er te gemakkelijk bij zitten, men zoekt steeds de lichtste oplossingen, men is ook vlug tevreden met het kleine gewin in wedstrijden zonder betekenis. Hebben wij eigenlijk nog wel het karakter om in grote competities mee te draaien?”

Mis

Er is ook een storende versnippering van de bevoegdheden en een totaal gebrek aan coördinatie. Men moet voor de sport langs een hele waslijst van kabinetten wat niet meteen efficiënt mag heten en op de universiteiten werkt iedereen met zijn eigen protocollen en parameters wat de resultaten onderling totaal onvergelijkbaar maakt en een ernstige verspilling van arbeid inhoudt.

Is er evenwel niks mis met de atleten zelf? „De mentaliteit is niet meer wat ze is geweest”, zegt Jacques Rogge. „Te veel gemakzucht. Het begint

Het duurt niet lang dus en wij zijn het ontwikkelingsland. Of niet? „Er zijn nog altijd van die kleine mirakels”, zegt Jean-Marie Arnould. „Zoals Lempereur. Atleten die heel alleen en op eigen kracht het verschrikkelijk eenzame pad van de top-aanleef bewandelen”.

Lempereur maakt een kans op een medaille naar het heet. Een kleine kans. Seoel is Los Angeles immers niet. Dit keer zijn de Oostduitse meisjes er, de Russinnen, het hele Oostblok. „Ze vliegt” zegt evenwel Sidney Appelboom die naast haar baantjes trok. Ook hij weet echter: om hier de finale te halen, zul je sneller moeten gaan dan de winnaar van L.A. en alle kandidaat-medaillewinnaars zullen in de buurt van het wereldrekord moeten zwemmen.

Anne Goffin is een medaillekandidate in het „luchtpistool”. Het is evenwel een bijzonder wispelturige discipline waarin één sekonde onachtzaamheid in 90 minuten taaië concentratie de deelnemer onherstelbaar terugslaat. Goffin was tweede evenwel in het EK en derde in het WK. Zij is de grote competitieus gewend en is — als ze zover geraakt — misschien minder onder de indruk van de heel nieuwe finale-regeling.

De carrière van William Van Dijk is tot dusver in stijgende lijn gegaan: halve finale in LA, vijfde op het EK in Stuttgart, winnaar van het Grand Prix-circuit, derde op het WK in Romc. Dit jaar zou hij het werk afmaken, zo werd gedacht. Er rezen integendeel vragen. De spaarzaam gezaaide tests liepen enigszins stroef.

De medailles en lintjes van Robert Van de Walle zijn nauwelijks nog te tellen. Zijn toewijding, zijn ijver, zijn professionele ernst blijven groot. Hij is 34 echter reeds en staat al tien jaar aan de top. Is de ambitie nog even verschromtend, de mentale veerkracht onaangetast? Hij pakte brons toch nog op het EK 1988. Nu mengen zich echter ook Japan, Korea en Amerika in het debat. In L.A. ging hij er in de eerste ronde uit.

Met de wegwedstrijd wielrennen en het hindernisspringen kan het altijd alle kanten op. Johnny Dauwe is snel, Piquet is een heel gaaf paard.

De zekerste kaart is waarschijnlijk Ingrid Berghmans. Helaas: het vrouwenjudo is voorlopig slechts demonstratiesport. De goeie uitslag van de jarenlange sportvrouw van België zal worden gevierd maar officiële erkenning zal er niet bij zijn.